

U. Sager: Det vilde maaffee være en noget besynderlig Fremgangsmaade, dersom vi ved Behandlingen af denne Sag blot vilde sørge for at faae et Udvalg nedsat, Betænkning affattet, og saa lade den ligge til næste Aar, til hvilken Tid maaffee en saadan Betænkning allerede ikke længere passede. Vi have bestandig, hver Gang disse Dyrtidslove ere fremkomne, været ivrige for at faae en endelig Lønningslov, og da nu den ærede Minister har forelagt en saadan, forekommer det mig, at vi enten maae sige: denne Lov ville vi slet ikke vide Noget af, vi finde den uforbederlig og forkaste den, eller vi maae gaae ind paa at behandle den og see, om den kan tjene til Basis for det, vi ønske sat igjennem. Jeg har selv stadig været med at minde om, at vi skulle søge at blive fri for disse aarlige Dyrtidslove og komme til en endelig Regulering af Gagerne, og jeg vil ogsaa minde om, at jeg hver Gang har sagt: jeg har ikke det Mindste imod, at vi, hvis det bliver Tilfældet, at vi overhovedet kunne betale Statsembedsmændene godt, forhøje Gagerne saaledes, at de kunne leve sorgfrit og behageligt, men paa den bestemte Betingelse, at deres Antal indskrænkes til det mindst Mulige. Jeg maa altsaa tilstaae, at jeg havde ventet, at der var kommet et bestemt Forslag til Reformer i Henseende til Embedsbesættelserne, og ikke en Lov, ene og alene gaaende ud paa at forhøje Gagerne. Naar vi nu tale om Embedsmænd og Embedsstand, saa ligger det nær, at vi nærmest tænke paa, hvad der ligger os saa nær, nemlig paa Ministerierne og paa det temmelig talrige Personale, som der er ansat, og med Hensyn dertil har jeg den ufravigelige Tro, at det Rigtigste er, at man har ganske saa kongelig ansatte, og at Hoveddelen af Personalet ikke antages paa anden Maade end saaledes, som man ved enhver anden Forretning antager de Folk, man behøver. For at anføre min Mening om, hvem der bør være kongelig ansat, skal jeg nævne Ministrene, disse Underministre, og, efter som man nu fortrinvis vil beholde den ene eller den anden af de forskjellige Embedsmænd, Departementscheferne eller Contoircheferne eller hvad man nu vil kalde den Tredie i Rækken,

men Alle derunder bilder jeg mig ind, at man skal engagere paa saadanne Vilkaar, som findes passende og man kan komme overeens om; dem lader man saa arbejde saaledes, som der arbeides i andre Tilfælde, og beholder dem ikke længere, end man kan være tjent med — paa den anden Side gaae de naturligtvis, saasnart de kunne faae noget Bedre. Jeg troer, det er rigtigt, som allerede bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), at det bliver en for besværlig Forretningssgang, naar der skal være 4 Trin for en Sags Behandling, og at det netop paa den Maade bliver — jeg veed ikke, om det blev nævnt, men jeg troer det — til et Slags Omsvøbsdepartement — det er jo et bestemt Ord —, som forstærker og forhaler Sagen i en utrolig Grad. Der er jo Ingen af os, som har havt den allermindste Forretning med et Ministerium, uden at han har erfaret, med hvilken overordentlig vidtløftig Detail og Tidsspilde de allerimpleste Sager drives i Regjeringens Contoirer. Jeg havde altsaa ventet, at de Herrer Ministre — jeg mener naturligtvis Kongerigets Ministre — vare traadte sammen og havde enedes om, hvad der kunde gennemføres af den Reform, jeg sigter til, i den herværende Administration, hvilket jo saa vilde være blevet efterfulgt andre Steder, som ikke ligge direkte under Ministerierne. Jeg havde ogsaa ventet, at der var blevet givet os flere Oplysninger end de, vi have faaet igjennem Kommissionens Betænkning; jeg kunde f. Ex. meget ønske, at vi havde faaet en Liste over samtlige Embedsmænd, deres Ansættelsestid, deres oprindelige Gage, de senere Tillæg, deres Tjenestetid, og om de have Biforretninger eller ikke — jeg mener især navnlig med Hensyn til, om man kan antage, at deres hele Tid er offeret paa Statens Tjeneste, eller om den Tid, de anvende derpaa, kun er saa ringe, at de kunne have Erhverv udenfor. Til en saadan Sags endelige Behandling maatte jeg ogsaa ansee det for rigtigt, at der kunde gives os en Tilfikkning om, at der ikke alene blev en raskere Forretningssgang, men ogsaa en bestemtere Forretningstid.

Naar jeg taler imod, at der er saamange